

ἀραπίλα ἡ, Ἀθῆν. — ΓΞενοπ. Κόσμος 75.

Ἐκ τοῦ ὄν. Ἀράπης καὶ τῆς καταλ. -ίλα.

1) Ἡ ἐκ τοῦ Ἀραβος ἀναδιδομένη ὁσμὴ ΓΞενοπ. ἔνθ' Ἀλλήθεια, εἶπε, τὸ βλέπω, δὲν εἶναι βρόμα, εἶναι ἀραπίλα.

2) Τὸ μελαχρινὸν χρώμα τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος Ἀθῆν.: Τί ἀραπίλα εἶν' αὐτὴ ποῦ 'χεις! Ἀκόμα δὲν τοῦ 'φυγε ἀραπίλα.

Ἀραπίτσης ὁ, ἀμάρτ. Ἀραπίτ'ς Β.Τῆν. Ἀραπίτσοι Πόντ. (Τραπ.) Θηλ. Ἀραπίτσα σύννηθ.

Ὑποκορ. τοῦ ὄν. Ἀράπης διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίτσης.

1) Ὁ ἔχων μέλαιναν χροιάν, συνήθως τὸ θηλ. λεγόμενον ὑβριστικῶς ἢ θωπευτικῶς σύννηθ.: Μοῦ εἶσαι μιὰ ἀραπίτσα νόστιμη! Τὸ θηλ. Ἀραπίτσα ὄν. αἰγὸς ἢ θήλεος ὄνου ἢ ἡμιόνου ἢ κυνὸς χρώματος μαύρου πολλαχ. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Μακεδ. (Νάουσ.) 2) Πήλινον μαγειρικὸν σκεῦος ἀποκτῶν μέλαν χρώμα ἐκ τῆς χρήσεως Πόντ. (Τραπ.): Παροιμ. φρ. Ἀραπίτσον ὄνταν γεννᾷ, τοῦ σπιτί' ὁ λαὸν δαίρεται (χαίρει ὁ λαὸς τοῦ σπιτιοῦ, ὅταν γεννᾷ ὁ Ἀραπίτσος, δηλ. ὅταν κενωθῇ τὸ περιεχόμενον φαγητὸν καὶ παρατεθῇ εἰς τὴν τράπεζαν) Τραπ. 3) Τὸ εἰς τὸ δέρμα τοῦ κυνὸς προσκολλώμενον ζωύφιον, κυνορραϊστῆς Τῆν. Συνών. σκυλλόψειρα, τσιμπούρι.

ἀραποβλογιά ἡ, Ζάκ. Κεφαλλ. Πελοπν. κ.ά. — Λεξ. Βλαστ.

Ἐκ τοῦ ὄν. Ἀράπης καὶ τοῦ οὖς. βλογιά.

Ἡ νόσος εὐλογία ἢ ἔχουσα κακοήγη μορφήν με βαρέα συμπτώματα ἔνθ' ἄν.: Νὰ μὲ φάῃ ἡ ἀραποβλογιά! (ὄρκος) Ζάκ. Πβ. ἀνεμοβλογιά, βλογιά.

ἀραπογαριφαλῆ ἡ, ἐνιαχ.

Ἐκ τοῦ ὄν. Ἀράπης καὶ τοῦ οὖς. γαριφαλῆ.

Εἶδος φυτοῦ μετὰ ποικιλοχρώμου ἀνθους ὁμοίου πρὸς τὸ τοῦ γαριφάλου.

***ἀραποκέχρη** τό, 'ραβουκέχρ' Θράκ. (Ἀδριανούπ.)

Ἐκ τοῦ ὄν. Ἀράπης καὶ τοῦ οὖς. κεχρή.

Ἀραβόσιτος. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀραποσίταρο 2.

ἀραπόκοττα ἡ, Πελοπν. (Οἶν.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ ὄν. Ἀράπης καὶ τοῦ οὖς. κόττα.

Ἡ Ἰνδικὴ ὄρνις: Ἐβαλε τὴ νύφη κ' ἐφύλαε ἀραπόκοττες (ἐκ παραμυθ.) Συνών. ἀραπόρριθα, δῆανος.

***ἀραποκοττᾶς** ὁ, θηλ. ἀραποκοττοῦ Πελοπν. (Οἶν.)

Πληθ. ἀραποκοττούδισσες Πελοπν. (Οἶν.)

Ἐκ τοῦ οὖς. ἀραπόκοττα καὶ τῆς καταλ. -ᾶς.

Θηλ. ἡ τρέφουσα ἀραπόκοττες: Τὴν ἔλεγε ἀραποκοττοῦ καὶ κοιμόταν με τοῖς ἀραποκοττούδισσες (ἐκ παραμυθ.)

ἀραπομάλλι τό, Ἡπ. ἀραπόμαλλο Ἡπ. — Λεξ.

Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὖς. Ἀράπης καὶ μαλλί.

Εἶδος βοτάνης τῆς λίμνης Ἰωαννίνων.

***ἀραπόμηλο** τό, ἀραπόμ'λου Θεσσ. (Πήλ.)

Ἐκ τῶν οὖς. Ἀράπης καὶ μῆλο.

Ποικιλία χειμερινῆς μηλέας.

ἀραπομοίρης ἐπίθ. Ἀθῆν. (παλαιότ.) Πελοπν. (Ἀρκαδ.) ἀραπόμοιρος Αἴγιν.

Ἐκ τῶν οὖς. Ἀράπης καὶ μοῖρα.

Δυστυχῆς, ἐλεεινός, τρισάθλιος (ὁ ἔχων μοῖραν μαύρην ὡς ὁ Ἀράπης) ἔνθ' ἄν.: Φρ. Νὰ χαθῆς, ἀραπομοῖρα! Ἀρκαδ. Συνών. κακομοίρης, μαυρομοίρης.

***ἀραπομπουκούνα** ἡ, ἀραβουκούνα Κύθν. ἀρδουκούνα Πάρ. Σίφν. ἀρπουκούνα Τῆν. ἀμπουρκούνα Χίος — Λεξ. Βλαστ. ἀδουρκούνα Ἀνδρ. Κέως Σῦρ. ἀδρουκούνα Ἀθῆν. (παλαιότ.) Κέως Σῦρ. Φολέγ. ἀπρουκούνα Τῆν. ἀλιθκούνα Θήρ. ἀρκούνα Τῆν.

Ἐκ τῶν οὖς. Ἀράπης καὶ μπουκούνα < μπούκνα.

1) Εἶδος σύκου ὠριμάζοντος κατὰ Ἰούνιον ἔνθ' ἄν. Συνών. ἀγίαποστολιάτικο (ἰδ. ἀγίαποστολιάτικα), ἀνεμόσυκο (γ), *ἀραπομπουκουνᾶτο, *ἀραπομπουκουνόσυκο, γεροντομπουκούνα. 2) Ἡ συκὴ ἢ παράγουσα τὸ εἰρημένον σύκον ἔνθ' ἄν. Συνών. *ἀραπομπουκουνεᾶ.

***ἀραπομπουκουνᾶτο** τό, ἀρδουρκουνᾶτο Μύκ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀραπομπουκουνᾶτος.

***Ἀραπομπουκούνα** 1, ὁ ἰδ.

***ἀραπομπουκουνεᾶ** ἡ, ἀμπουρκουνεᾶ Τῆν. Χίος ἀδουρκουνεᾶ Ἀνδρ. ἀρδουκουνεᾶ Πάρ. Χίος ἀρδικουνεᾶ Σῦρ. ἀρπ'κ'νεᾶ Τῆν.

Ἐκ τοῦ οὖς. *ἀραπομπουκούνα κατὰ τὰ εἰς -εᾶ ὄν. φυτῶν. Ὁ τύπ. ἀμπουρκουνεᾶ καὶ παρὰ Σομ.

***Ἀραπομπουκούνα** 2, ὁ ἰδ.

***ἀραπομπουκουνόσυκο** τό, ἀρπ'κ'νόσυκο Τῆν.

Ἐκ τῶν οὖς. *ἀραπομπουκούνα καὶ σύκο.

***Ἀραπομπουκούνα** 1, ὁ ἰδ.

ἀραπονήσσι τό, Πελοπν. (Μεσσ.)

Ἐκ τῶν οὖς. Ἀράπης καὶ *νήσσι < νῆσσα.

Εἶδος νήσσης, φασκάς ἢ Αἰγυπτία.

ἀραποπαιδιν τό, Πόντ. (Κερασ.) ἀραπόπαιδον Πόντ. (Κερασ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ὄν. Ἀράπης καὶ τοῦ οὖς. παιδίν. Περὶ τοῦ σχηματισμοῦ τοῦ τύπ. ἀραπόπαιδον ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,170 κέξ. 179 κέξ.

Παιδὶ Αἰθίοπος. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀραπάκι 1.

ἀραποπούλλα ἡ, κοιν.

Ἐκ τοῦ ὄν. Ἀράπης καὶ τῆς καταλ. -πούλλα.

Κόρη Ἀραβος κοιν. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Πελοπν. (Γορτυν.)

ἀραπόπουλλο τό, ἀραποπούλλιν τό, Πόντ. (Κερασ.) ἀραπόπουλλον Πόντ. (Κερασ.) ἀραπόπουλλο κοιν. ἀραπόπ'λλον βόρ. ιδιῶμ.

Ὑποκορ. τοῦ ὄν. Ἀράπης διὰ τῆς καταλ. -πουλλο.

1) Παιδὶ Αἰθίοπος κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀραπάκι 1. 2) Εἶδος χόρτου Μέγαρ.

ἀραπόρριθα ἡ, ἐνιαχ.

Ἐκ τῶν οὖς. Ἀράπης καὶ ὄρριθα.

Ἀραπόκοττα, ὁ ἰδ.

ἀραποσιτάλευρο τό, Ἡπ. κ.ά. ἀραπουσ'τάλιβρον Ἡπ. (Κούρεντ.)

Ἐκ τῶν οὖς. ἀραποσίτι καὶ ἀλεύρι.

Ἀλευρον ἀραβοσίτου.

ἀραποσιταμεᾶ ἡ, Ἡπ. ἀραπουσ'ταμεᾶ Ἡπ. (Κούρεντ.)

Ἐκ τοῦ οὖς. ἀραποσίτι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -αμεᾶ.

Ἀγρὸς εἰς τὸν ὁποῖον μένουν τὰ στελέχη τοῦ ἀραβοσίτου μετὰ τὴν συγκομιδὴν τοῦ καρποῦ.

ἀραποσίταρο τό, σύννηθ. ἀραπουσίταρον ἐνιαχ. βορ. ιδιῶμ. ἀραπόσιταρο σύννηθ. ῥαποθίταρο Μακεδ. (Καστορ.) ἀαπόσταου Σαμοθρ.

Ἐκ τῶν οὖσ. Ἀράπης καὶ σιτάρι.

Τὰ ἐξῆς φυτὰ τῆς τάξεως τῶν ἀγρωστωδῶν (gramineae) 1) Ζέα ἢ μαῖς (zea mays) σύνηθ. Συνών. ἀραποσίτι, καλαμόκαρπος, καλαμοσίταρο, καλαμπόκι, κουκκουνάρα, ξενικοσίταρο, σιταροπούλλα, σίταρος. 2) Σόργον ἢ Δούρα (sorgum Durra) Ἰων. (Κρήν.) κ.ά. — ΠΓεννάδ. 402 καὶ 906 ΓΣακελλοπ. Ἀνοιξιάτ. γεννήμ. 62 — Λεξ. Βλαστ. 459. Συνών. ἀραβοκέχρι, *ἀραποκέχρι, λειανοκαλάμποκο, νταρί. [**]

ἀραποσιτεῖα ἢ, ἀραποδιτέα Μέγαρ. ἀραποσιτεῖα Πελοπν. (Ἀρκαδ. Λάστ.) — ΓΒλαχογιάνν. Γῦροι ἀνέμ. 26 ἀραπουδ'τεῖα Ἡπ. (Χουλιάρ.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ οὖσ. ἀραποσίτι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -σιῖα.

1) Τὸ φυτὸν τοῦ ἀραβοσίτου ἐνθ' ἀν.: Ἡ γελάδα ἄρχισε νὰ τρώῃ κάθε φασουλῆα ποῦ ἴκανε μὲ κάθε ἀραποσιτεῖα πλεμένη ΓΒλαχογιάνν. ἐνθ' ἀν. Συνών. κουκκουναρῆα.

2) Πληθ. ἀραποσιτεῖες, τὰ φύλλα τοῦ φυτοῦ ἀραβοσίτου Πελοπν. (Λάστ.) [**]

ἀραποσιτένιος ἐπίθ. πολλαχ. ἀραπουδ'τένιους Ἡπ. ἀραποσιτένιε Τσακων.

Ἐκ τοῦ οὖσ. ἀραποσίτι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -τένιος.

Ὁ ἐξ ἀραβοσίτου παρεσκευασμένος: Ἀραποσιτένιο ψωμί -ἀλεύρι πολλαχ. Ἀντε ἀραποσιτένιε (ἄντε = ἄρτος) Τσακων. Συνών. ἀραποσιτήσιος, ἀραποσίτικος, ἀραποσίτινος, καλαμποκήσιος, κουκκουναρένσιος.

ἀραποσιτήσιος ἐπίθ. πολλαχ. ἀραπουδ'τήσιους Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά. ἀραπουδ'τήσιους Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τοῦ οὖσ. ἀραποσίτι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ήσιος.

Ἀραποσιτένιος, ὁ ἰδ.: Ἀλεύρι ἀραποσιτήσιο πολλαχ. Ψουμί ἀραπουδ'τήσιου Αἰτωλ.

ἀραποσίτι τό, ἀραβοσίτι λόγ. πολλαχ. ἀραποσίτι κοιν. ἀραποδίτι Ἡπ. Μέγαρ. Πελοπν. (Κορινθ. Μαζαίικ.) ἀραπουσίτ' πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. ἀραπουδίτ' Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) ἀραποσίκι Τσακων. ῥαποσίτι Ἀθῆν. κ.ά. ῥαπουσίτι Μακεδ.

Ἐκ τοῦ λογ. οὖσ. ἀραβόσιτος. Τὸ π ἀντὶ τοῦ β κατ' ἐπίδρασιν τοῦ ὄν. Ἀράπης.

Ἀραποσίταρο 1, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἀν.: Φρ. Τρώει ἀραποσίτι ποῦ πάει γόνα (ζῆ πτωχότατα) Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Ντυμένος σὰν ἀραποσίτι (ἐνδεδυμένος διὰ πολλαπλῶν ἐνδυμάτων) αὐτόθ. || Φρ. Ὁ δεῖνα τὸ φτήγιανε τ' ἀραποδίτι (ἐδάρη) Πελοπν. (Συκεῖα Κορινθ.) || Παροιμ. Τ' ἀραποσίτι λέγει, σκοτώστε τοὺς γειτόνους μου κ' ἐγὼ σὰς τοὺς πλερώνω (ὅσον ὁ ἀραβόσιτος ἀραιώνεται τόσο καὶ περισσότερο καρπὸν φέρει) Πελοπν. (Νεμ.) [**]

ἀραποσίτικος ἐπίθ. ΧΧρηστοβασ. Διηγ. στάνης 125 ἀραπουδίτ'κους Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τοῦ οὖσ. ἀραποσίτι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίτικος.

Ἀραποσιτένιος, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἀν.: Τρανοῦσε ἴσα γιὰ τὸ κοπάδι του μ' ἕνα κομμάτι ἀραποσίτικο ψωμί 'ς τὸ χέρι.

ἀραποσίτινος ἐπίθ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ οὖσ. ἀραποσίτι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίνος.

Ἀραποσιτένιος, ὁ ἰδ.: Ἀραποσίτινη μπουμπότα Λεξ. Ἐλευθερουδ.

ἀραποσιτοκουλούρα ἢ, ἀμάρτ. ἀραπουδ'τουκ'λούρα

Ἡπ. ἀραπουδ'τόκ'λουρα Ἡπ. (Κούρεντ.)

Ἐκ τῶν οὖσ. ἀραποσίτι καὶ κουλούρα.

Πλακοῦς ἐξ ἀλεύρου ἀραβοσίτου.

ἀραποσιτολόγος ὁ, Πελοπν. (Καλάβρυτ.) ῥαποσιτολόγος Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

Ἐκ τοῦ οὖσ. ἀραποσίτι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -λόγος, περὶ ἧς ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνῶν 22 (1910) 245 κέξ.

1) Ὁ ἐμπορευόμενος ἀραβόσιτον. 2) Ὁ συνήθως τρώγων ἀραβόσιτον.

ἀραποσιτόπιττα ἢ, ἀμάρτ. ἀραπουδ'τόπ'ττα Ἡπ. (Κούρεντ.)

Ἐκ τῶν οὖσ. ἀραποσίτι καὶ πίττα.

Πίττα παρεσκευαζομένη ἐξ ἀλεύρου ἀραβοσίτου.

ἀραποσιτόσπυρο τό, Πελοπν. (Ἀρκαδ.)

Ἐκ τῶν οὖσ. ἀραποσίτι καὶ σπυρί.

Ὁ κόκκος τοῦ ἀραβοσίτου.

ἀραποσιτοψώμι τό, ἀμάρτ. ἀραπουδ'τονψώμ' Ἡπ. ἀραποσιτόψωμο ἀμάρτ. ἀραπουδ'τόψωμον Ἡπ. (Κούρεντ.)

Ἐκ τῶν οὖσ. ἀραποσίτι καὶ ψωμί. Περί τοῦ τύπ. ἀραποσιτόψωμο πβ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,170 κέξ. 179 κέξ.

Ἄρτος παρεσκευασμένος ἐξ ἀλεύρου ἀραβοσίτου.

ἀραποσυνκεῖα ἢ, ἀραποσυνκέα Κύθηρ. ἀραδοσυντσέα Αἴγιν. ἀραποσυνκεῖα Ἀμοργ. Πελοπν. (Μάν. Τριφυλ.) — Λεξ. Περίδ. Αἰν. Βυζ. Βλαστ. Δημητρ. ἀραποσ'κεῖα Τήν. ἀραπουσ'κεῖα Λέσβ. Λήμν. ἀραποσυντ'εῖα Τσακων.

Ἐκ τῶν οὖσ. Ἀράπης καὶ συνκεῖα.

Τὸ φυτὸν ὀπουντία ἢ Ἰνδική συκῇ (opuntia ficus Indica) τῆς τάξεως τῶν κακτωδῶν (cactaceae). Συνών. ἀραποφραγκοσυνκεῖα, μπαρδαροσυνκεῖα, μωροσυνκεῖα, παπουτσοσυνκεῖα, φαραωσυνκεῖα, φραγκοσυνκεῖα. [**]

ἀραπόσυκο τό, Κρήτ. Σύμ. Σῦρ. κ.ά. — Λεξ. Περίδ. Αἰν. Βυζ. ἀραπόσυκο Τσακων.

Ἐκ τῶν οὖσ. Ἀράπης καὶ σῦκο.

Ὁ καρπὸς τῆς ἀραποσυνκεῖας. Συνών. ἀραπέλλι 2, Ἀράπικο (ἰδ. Ἀράπικος Β 2 β), μπαρδαρόσυκο, μωρόσυκο, παπουτσοσυκο, φραγκόσυκο. [**]

ἀραποτσούκαλο τό, Κέρκ.

Ἐκ τῶν οὖσ. Ἀράπης καὶ τσοσυκάλι.

Χύτρα μέλαινα καὶ μεταφ. ἐπὶ προσώπων: Αὐτὴ ἢ κωπέλλα εἶναι σωσιτὸ ἀραποτσούκαλο. Συνών. μαυροτσούκαλο.

ἀραπούδι τό, Θράκ. (Αἰν.) Ἀραπούδ' Θράκ. (Αἰν.) Ἀραπούιν Κύπρ.

Υποκορ. τοῦ ὄν. Ἀράπης.

1) Παῖς Αἰθίοπος Θράκ. (Αἰν.): Ἡ βιζιρουπούλλα γέν'σι ἕνα ἀραπούδ' (ἐκ παραμυθ.) || Αἰνιγμ.

Εἶμι ἕνα ἀραπούδι | κ' ἔχον ἕνα καλπακούδι

(τὸ καρφί). Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀραπάκι 1. Κατὰ πληθ. Ἀραπούδια τοπων. Λήμν. 2) Ὄνομα κυνὸς μέλανος χρώματος Κύπρ. πβ. Ἀράπης 1.

Ἀραπούλλης ὁ, ἀμάρτ. Ἀραπούλλ'ς Μακεδ. (Βελβ.) Ἀραπούλ'ς Μακεδ.

Υποκορ. τοῦ ὄν. Ἀράπης διὰ τῆς καταλ. -ούλλης.

Ὄνομα βοδὸς μέλανος χρώματος. πβ. Ἀράπης 1.

ἀραποφάσουλο τό, ΠΓεννάδ. 251.

Ἐκ τῶν οὖσ. Ἀράπης καὶ φασόλι, παρ' ὃ καὶ φασούλι.

